

[Bomholt.]

stitsministeriets Formulering, blev enstemmigt godkendt.

Det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen udtalte ved første Behandling her i Tinget, hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere:

„Vi for vort Vedkommende ser med den allerstørste Glæde paa Bestemmelsen om Udarbejdelsen af en Fredningsplan for hele Landet . . . , og det vil være af allerstørste Betydning, at det grundlæggende Arbejde, der er udført i Naturfredningsforeningen, fortsættes gennem Udarbejdelsen af detaljerede Planer for Fredning i de forskellige Egne af Landet og til Slut for hele Landets Vedkommende.“

Det er Ord, som utvivlsomt alle kan tiltræde. Vi kan ikke vende tilbage til de spredte Fredninger i Tiden 1916—1937; disse spredte Fredninger havde deres Betydning, ogsaa i den Forstand, at de skabte Tillid til Naturfredningsforeningens Arbejde og Forstaaelse derfor. Men Tiden er nu inde til en Ordning med Plan og Sammenhæng.

Under Udvalgsarbejdet var der mig bekendt ingen, der tænkte paa, at Lovens Bestræbelser kunde gøres illusoriske, dersom Folk bevarede uindskrænket Dispositionsret over de til Fredning udsete Arealer. Her som paa saa mange Omraader er det den praktiske Erfaring, der er Læremester. Saavel Overfredningsnævnet som en Del af de lokale Fredningsnævn er i Dag klar over, at Fredningsarbejdet ikke kan føres til Ende, medmindre det Areal, som agtes fredet, belægges med visse Klausuler, saa længe Proceduren staar paa. Det er menneskeligt forstaaeligt, at den enkelte Besidder udnytter den Reklame, Naturfredningsorganisationen har givet hans Areal, ved at lade det udlægge til Byggegrunde eller andet. At Naturfredningsorganisationen ønsker at overdrage et Areal til Nationen, er den fineste Anbefaling, der overhovedet kan tænkes. Det er da nødvendigt, at vi værner den nationale Interesse over for den enkeltes Interesse i ekstraordinær Gevinst, og derfor er der ingen Vej uden om den foreslaaede Tillægsbestemmelse. Naar en Fredningsplan er vedtaget eller godkendt, bekendtgøres det i Statstidende, og naar den er gennemført og træder i Kraft, eller naar den opgives, indrykkes der atter Meddelelse i Statstidende. I Tiden mellem de to Bekendtgørelser skal de Omraader, der er inddraget under Planen, bevares i deres hidtidige Stand. Der maa i Lighed med, hvad der omtales i Lovens § 13, ikke opføres Bygninger,

Boder eller lignende eller foretages Beplantninger.

Jeg henstiller til de ærede øvrige Partier, at dette Forslag betragtes som et rent og skært Konsekvensforslag, der gennemføres, for at ikke Lovens Bestemmelser skal blive illusoriske. Det vilde være naturligt og rimeligt, om den Enighed, der kom til Orde ved Vedtagelsen af Naturfredningsloven, ogsaa viste sig her.

Kyed: Det fremsatte Lovforslag giver for saa vidt ikke Anledning til at komme nærmere ind paa Naturfredningen, idet Forslaget jo er en yderligere Uddybning af Fredningsbestemmelserne i Naturfredningslovens § 31.

Saaledes som Lovforslaget er udformet, kan det medføre — det er selvfølgelig ikke Hensigten —, men det kan medføre en Afspærring i Aarevis af betydelige Landomraader. Jeg forudsætter som nævnt, at dette ikke har været tilsigtet, og derfor tror jeg, at de praktiske Forhold, som man, saaledes som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gav Udtryk for, i højeste Grad maa tage Hensyn til, vil kræve, at man indfører en rimelig Begrænsning af det Tidsrum, hvori en saadan Afspærring kan finde Sted fra Overfredningsnævnets Side. En saadan rimelig Tidsbegrænsning foraarsager muligvis, at der ikke kan udarbejdes en Naturfredningsplan for hele Landet paa een Gang, men det er jo heller ikke afgjort nødvendigt. Overfredningsnævnet er jo nødt til at begynde med en Landsdel og arbejde sig fremefter, og Resultatet bliver det samme, hvad enten der for Offentligheden bliver bekendtgjort en Plan Landsdel for Landsdel, eller man venter med det hele. Det sidste vil jo tage lang Tid og maaske medføre, at der er visse Naturfredningsomraader, der i Mellemtiden gaar tabt; derfor mener jeg, at de praktiske Forhold utvivlsomt vil medføre, at Overfredningsnævnet maa gaa skridtvis frem fra Landomraade til Landomraade, og i saa Fald bliver det jo lettere at fastsætte en Tidsfrist for det bestemte Omraade, hvor man nu har bekendtgjort, at de og de Arealer har man under Overvejelse at ville frede. Og saa kan denne Tidsfrist jo ogsaa gøres betydeligt kortere, end hvis det skulde gælde Landet som Helhed. Som sagt, man vil i Praksis opnaa det, som i Virkeligheden tilsigtes med Lovforslaget, og jeg vil gerne have Lov til at henstille, at vi i et Udvalg nærmere drøfter en saadan Tidsfristbestemmelse, og hvordan den vil komme til at virke, baade hvad angaar Overfredningsnævnets Arbejde og og